

AHIR, AL TRIBUNAL DE GARANTIES

VA CELEBRAR-SE LA VISTA D'ADMISSIO DE LA QUERELLA CONTRA ELS CONSELLERS DE LA GENERALITAT

DESPRES D'UNA INTERVENCIO PARLAMENTARIA

Una nota previsorora

Vista la intervenció parlamentària dels senyors Ventosa Roig i Serra Moret, en el debat d'abans d'ahir, és del màxim interès la reproducció de la nota — ben previsorora per cert — que publicarem el passat dia 13. Heu-vos-la ací:

«El senyor Pere Coromines, ha declarat, a prec de les més destacades personalitats de l'Esquerra que estan detingudes que, salvant tota la independència i les opinions de representants polítics afiliats a l'Esquerra que estan en llibertat i poden actuar políticament, no pot ningú atribuir-se l'actitud política. Creuen les personalitats detingudes, a més d'això, que s'han produït fets nous i que caldrà orientar sobre ells en l'esdevenir la política a Catalunya, i es reserven el dret d'explicar en el seu dia la seva actitud i la de tots.»

Aquest número ha estat visat per la censura

LA CRISI PLANTEJADA I RESOLTA

Els senyors Hidalgo i Samper deixen les carteres de Guerra i Estat de les quals se'n fan càrrec, respectivament, els senyors Lerroux i Rocha

Sembla que aquesta solució és provisional i per pocs dies

DIU EL SR. LERROUX

Madrid, 16. — El cap del Govern ha arribat a la Presidència a dos quarts d'onze del matí.

Pocs minuts després el ministre d'Estat s'ha presentat al despatx oficial del senyor Lerroux i ha celebrat amb el president una entrevista que ha durat vint minuts.

En sortir ha dit a un grup de periodistes que llegien els diaris del matí:

—La premsa llegint la premsa. I ha afegit:

—Comprenderan la meua posició. No puc dir res més.

—Sense dir res més s'ha acomiadat dels periodistes.

Més tard ha arribat el ministre de la Guerra, el qual, preguntat pels periodistes, ha dit:

—En acabar-se la sessió de Cortes d'ahir vaig intentar conferenciar amb el cap del Govern, però com que ja era fora del Congrés, no ho vaig poder fer. I ara vint a celebrar amb el senyor Lerroux un canvi d'impressions.

—Hi haurà sessió parlamentària, aquesta tarda?

—Jo crec que sí.

Prop de les dotze el ministre sense cartera senyor Martínez de Velasco ha entrat al despatx del president del Consell, i després de parlar amb aquests uns minuts, ha canviat breus mots amb els periodistes, als quals ha dit:

—Ara els parlarà el senyor Lerroux. La meua impressió personal és que tot es resolrà.

Prop de la una de la tarda l'ex-ministre senyor Guerra del Edo s'ha presentat al Palau de la Castellana i ha dit:

—Ara vinc de casa. No sé res més que el que diuen els diaris.

—Doncs la premsa —ha dit un informador— diu molt poca cosa.

—I quan surti —ha preguntat un altre informador—, gens dirà alguna cosa d'interès?

—No penso veure el senyor Alexandre Lerroux. He vingut únicament per a rebre instruccions per a la sessió d'aquesta tarda.

En sortir el representant de la minoria radical senyor Guerra del Rio, davant les insistent preguntes dels periodistes sobre si havia visitat o no el president, ha contestat negativament i ha afegit que s'havia limitat a passar-li un avís, per conducte del secretari, i que el cap del Govern l'havia pregat d'acudir a primera hora al Parlament, ja que segurament el trigaria una estona a acudir al banc blau.

A dos quarts de dues de la tarda ha abandonat la Presidència el senyor Lerroux.

—Què hi ha, senyors? —ha dit als periodistes.

—Estem esperant que ens doni notícies —ha contestat un d'ells—, ja que el senyor Martínez de Velasco ens ha dit que vostè ens en donaria alguna.

—Doncs no hi ha res —ha dit—, únicament que he rebut la visita dels ministres d'Estat i Guerra i a del senyor Martínez de Velasco, amb els quals he canviat impressions. Els senyors Hidalgo i Samper m'han confirmat que aquest darrer dignatari ahir al Congrés que ambdós estan a la disposició del cap del partit radical. I res més.

—I de la visita del senyor Guerra del Rio?

—Ni tan sols m'ha vist. Ha vingut a preguntar-me si jo necessitava alguna cosa d'ell per a la sessió d'aquesta tarda, i com que jo aleshores contestava una de les nombroses lletres de protesta que rebia —digué humorísticament— per les variacions que diuen que han estat donant-me la repressió del moviment revolucionari, no l'he pogut rebre. Però he dit al secretari que li comunicués que no tenia res per a encarregar-li i que aquesta tarda aniré una mica tard a la Cambra.

I, ¿no han de preguntar-me res més?

—Naturalment —ha dit un periodista—, hi ha crisi o no?

—Això és una cosa que cal pensar-la, perquè, com que he d'anar a Palau, ja saben que las cosas de Palacio van despacio.

—Això era abans, en temps de la monarquia —ha contestat un informador.

—I ara també, perquè les coses grans i serioses cal tractar-les amb calma, i quan es produeixen situacions difícils i greus com l'actual, cal meditar-les.

—Aleshores, vostè anirà a Palau?

—Avui no penso fer-ho.

—Així, doncs, ¿tot queda ajornat per a demà?

—Què sé jo.

—Quan es celebrará Consell de Ministres?

—El dimarts vinent. Jo no em comencio per les tempestes i no cal accelerar el ritme dels esdeveniments i vostès, que no em donen notícies?

—I calia —ha comentat un periodista—, però —ha contestat el senyor Lerroux— poden ésser notícies d'una altra mena.

—Tota l'atenció del carrer —han dit els informadors— està fixada en el moment polític.

—Al costat de les que tinc i callo i que vostès ja deuen comprendre, com a periodistes, que raons patriòtiques em determinen a silenciar, en posició haver d'altres que, sense tenir caràcter polític, revestissin interès.

Els informadors han ratificat que no n'hi havia d'altres fora de l'àrea política que mereixessin un comentari especial.

Unicament un dels periodistes s'ha referit a la visita realitzada pel diputat francès senyor Oriol al senyor Largo Caballero, i sobre això ha contestat el senyor Lerroux:

—Ignorava que tornés a ésser així, puix que m'escriví una carta molt atenta en la qual em demanava un dels seus articles, i molt complagut, la hi vaig concedir, però amb motiu de la crisi francesa hagué de tornar a París.

—Doncs —ha insistit el periodista— és ben cert que ha visitat el senyor Largo Caballero i altres companys de partit.

—No m'estranya —ha observat el senyor Lerroux— que persones d'idees afines o de la mateixa ideologia i afiliats a organitzacions semblants, canvien impressions i es veuen.

Un altre periodista li ha demanat si avui aniria a despatxar amb el cap de l'Estat.

—No tinc —ha contestat— res per a signar. Demà, probablement, hauré de veure el President de la República. Però que consti que els senyors Samper i Hidalgo, des que va començar aquest episodi, es posaren per complet a la meua disposició.

MANIFESTACIONS INTERESSANTS DE AMPER

Madrid, 16. — El senyor Samper ha fet a un periodista les següents manifestacions:

—Poca cosa puc dir-vos, perquè la delicadesa em priva d'expressar-me, posat que, com ja he anunciat al final del meu discurs d'aquesta nit a la Cambra, tot el problema que s'ha plantejat sobre mi entorn a la meua actuació com a president del Govern anterior i per la meua permanència ara al banc blau, ha quedat lliurat de ple al senyor president del Consell, que és qui ha de resoldre'l en definitiva. I no puc dir res més.

—Efectivament —ha dit el periodista— ha fet aquestes declaracions a la premsa en les quals ha dit que vostè ja va indicar, fa dues o tres setmanes, al senyor Lerroux, el seu desig de dimidir, i ja que aquesta escrupolositat de vostè no li permet

DE MADRID Estant

UNA ENTRADA EN FALS

«A MORO MUERTO, GRAN LANZADA»

(Crònica del nostre redactor especial a Madrid, Alard Prats)

Poc més de mitja dotzena de sessions parlamentàries havien bastat perquè el que era considerat un bloc d'enorme consistència comencés a esquarterar-se per diferents llocs. Res més perillós en un Parlament que el monòleg d'una unitat de criteri.

La gran funció del règim parlamentari és la discussió, la contrastació d'idees i posicions. Els monòlegs en el Parlament com en el teatre, criden l'avorriment de manera ràpida i l'avorriment mou els ressorts de la imaginació i la imaginació obre noves perspectives sobre qualsevol matèria objecte d'examen. En conseqüència, sorgeix entre els afortunats la disparitat de criteri. Aquesta disparitat de criteri s'havia aprofitat de mala manera de la majoria governamental no tan compacta ni tan unànime com es suposava. Clarament es percebia en els darrers dies un enfondament. La sessió del dimecres fou una nostra forca eloqüent del perillós camí emprat per la majoria. Esperonats els elements cedistes per les actituds dels monàrquico-fet-cistes declarats, començaven a sentir un visible malestar.

En el si de la minoria girabolista, apuntava el «cisma». No poden oblidar els seus orígens ni les crides apremiantes de la seva àrdua naturalesa. Entre els radicals bufa vent de fronda. La posició de la CEDA en relació als ministres radicals del Gabinet Samper i, especialment, en relació amb el senyor Lerroux porta inquietat a un considerable nombre de diputats pertanyents al Partit Radical Autònom de València. Les investitures dels monàrquics en la demanda de responsabilitat política pel passat moviment, tenen a dos dits l'aconseguir una crisi parcial amb eliminació dels tres ministres indecisos. Podrà aquest incident reassemblar-se, però és segur que es produirà.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència pròpia de tres-cents diputats. Ni la prudència, ni els diputats en franquies actituds d'energumens apassionats han deixat que ni per un moment els senyors Serra i Moret i Ventosa i Roig s'expliquessin. El senyor Gil Robles que en l'intermitent d'aquest darrer diputat català parlar s'apressa a provocar el lamentable incident, intenta en la seva rectificació atorgar el verament el ludibri. Amb l'estímul de la gent que l'aplaudien qualsevol d'entre d'aquesta naturalesa és ben fàcil per al senyor Gil Robles. Ho aconseguí amb els catalans. No ocoreguí igual amb el senyor Martínez Barrio al qual de refiló llançà una insidiosa qüestió de fecció. El senyor Martínez Barrio, home ser, posseïent una bona dialèctica i unes facultats parlamentàries discretes, en unes breus paraules es situa en veu per a demà fer-se escoltar si el senyor Alba es decidís a vetllar pels drets de les minories i si els senyors Gil Robles i Lerroux permeten aquesta funció elemental d'un president de Parlament, el senyor Alba.

De totes maneres, la majoria ja té amb qui posar-se i amb qui irritar-se. Fins ara ho havia fet contra el Govern repetides vegades. Avui uns diputats catalans han constituit l'obstacle a fer blanc, complint aquell proverbi castellà: «A moro muerto gran lanzada».

De segur, l'ennuig polític, però, no és considerat per la comunitat dels diputats catalans, s'hagués pogut parlar si un parlamentari de dots polèmiques i d'expressió, hagués fet front a la majoria irritada. És aquesta una llaga que haurà de servir per al futur entre les moltes lligons que urgeix aprendre.

En aquestes circumstàncies, alguns diputats catalans d'esquerra han pres la decisió d'entrar al Saló de Sessions, d'intervenir en la discussió del reglament. L'efecte d'aquest pas ha estat automàtic. Per uns hores s'ha format el front de tota la Cambra contra ells, inclosa l'actuació del senyor Alba, que en la qüestió prengué immediatament partit seguit amb la majoria. Els cinc o sis diputats d'esquerra han anat de suportar el pes de les invectives, crits, escàndols, reticències i injúries amb que cavallerament han acollit la seva presència